

Ádám Zoltán

Biasics Renáta és Csató Csenge kiállítása. Pécs, Barokk pavilon, Szent István tér 17.

Opening adress of Mr. Zoltán Ádám on the Exhibition of graphic artists

Renata Biasics and Csenge Csató

2014. március 26.

Meglepetés volt, amikor Renáta megkeresett, hogy Csengével közös kiállítást szervezzenek legújabb munkáikból. Ennek válogatása és installációja az én feladatomból lehetne. Meglepetés volt és öröm is, hogy a tervezőgrafika szakon van két olyan hallgató, akik rendszeresen független munkát is végeznek a műteremben és ezeket az eredményeket meg is merik mutatni az érdeklődőknek. Csenge és Renáta bátorsága és őszintesége előre mutató mivel nem támaszkodnak kizárólag a tanári útmutatásra, önállóan is képesek szervezni, dolgozni és mindennek eredményével minket megajándékozni. Csenge inkább a rajzot, a képgrafikát választja közvetítőnek. Renáta a festői és szobrászati lehetőségeket kutatja műveiben. A rajz-festés órákon megerősödött személyiségüknek a választott eszközök pontosan megfelelnek.

Csenge munkáiban a személyesség, hétköznapiaság, humorral és könnyedséggel párosul, szabad témaválasztásaiban újabb és újabb kísérleteiben kifejező, erőteljes módon használja a rajzi és festői elemeket. Renáta képein a közösséghez való vonzódása jól olvasható, hiszen szobákra, lakásokra emlékeztető plasztikus festményei a lakótelepek atmoszféráját idézik, szegényes anyaghasználatukkal ezt a jelentést erősítik. Az épület és lakás alapkérdéseit feszegetik. Csenge és Renáta művei sokban különböznek, de egyben hasonlítanak is: ez a derűs és játékos felszabadult jókedv, ami a pécsi Balokány tónál készült munkáikban is nyomon követhető. Szó sincs arról, hogy műveiket be akarnám skatulyázni, csak az eddig megismert jellegzetességeiket próbálom meg rendszerezni, érzéseimet és tapasztalataimat közvetíteni az eddig megismert tulajdonságaikat műveikkel szinkronba hozni, összevetni. Visszatérve a pécsi Balokány tó partjára, a napfényes gesztenyefák alatti beton asztalokhoz, ahol a rajz-festés órák zajlottak, a beszélgetésekre, az élményekre, amik maguktól születtek meg az ötleteket. Verőfényes napsütésben, tavasszal talán mindenkinek jó lesz visszatérni, újra találkozni. Csenge és Renáta első önálló munkái is a Balokány tóhoz köthetőek. Renáta a tóval szemközti lerobbant házak motívumaiból indult ki. Csenge a tó hullámain fedezte fel, amikből egyszerű szövésszerű emlékeztető kompozíciókat készített. Renátát az építészet felfedezése, Csengét az örökké változó, hullámozó víz ihlette. Karakterükhöz és kreativitásukhoz a legjobban illő eszközöket használták. (Kemény és lágy anyaghasználat). A közel másfél év alatt mindketten megtalálták egyéniségük főbb vonásait, érdeklődési területüket, ezt tudatosan használhatják akár a tervezőgrafikai feladatokhoz is, ahogy a tervezőgrafika sajátosságait a festészetben és a grafikában is kiaknázzhatják. Láthatjuk: szabadon kezdeményező művészek, akik nem fiókokban és nem titkon éreznek, gondolkodnak. Befejezésül fel kell tennem a legnehezebb kérdést. A teljes odaadás olvasható-e a képeken, vagy egy kis kirándulás tévelygő nyomai? Erről a kérdéstről húsz év elteltével apám szavai jutnak az eszembe. Fiam, van megdöbbenő erejű képed? Erre a nyugtalanító kérdésre most is keresem a választ. Úgy érzem, igen, van. Éppen ezért vágyok kis kirándulásokra és azok tévelygő nyomaira, hogy ezek tükrében világosan lássam tévedéseimet, gyávaságaimat, megvizsgálva a kérdést, amely képeim erejére, hatására és a teljes odaadás hiányára vonatkozik. Senkiben nem akarok kételyeket ébreszteni Csenge és Renáta munkáival kapcsolatban, hiszen mint mondtam, ezekből derű és a felszabadultság árad. Ezt így érzem és nem az önkritikus keserűség szól belőlem. Az én feladatomból a legfontosabb kérdések feltevése, mivel ezek határozzák meg a konzultációk alapvetéseit, és a következő munkák minőségét, a fejlődés ívét. Csenge és Renáta képeit, kreatív munkáját nagyon szeretem, türelemmel várom az új az újabb műveket. Őrizzék meg bátor és derűs munkakedvüket. A kiállítást megnyitom.

